

Mariborski živiljski sejem v torek dne 10. maja. Prignanih je bilo 9 konj, 13 bikov, 119 volov, 254 krav in 15 telet; skupaj 450 komadov. Povprečne cene za različne živalske vrste so bile sledeče: debeli voli 1 kg žive teže Din 3.75 do 4.25; poldebili voli Din 3 do 3.50; plemenski voli Din 2 do 3; biki za klanje Din 3 do 4; klavne krave debele Din 2.25 do 4; plemenske krave Din 2 do 2.25; krave za klobasarje Din 1.25 do 1.75; mlada živina Din 3.50 do 5; teleta Din 5 do 6; prodanih je bilo 190 komadov.

Mesne cene v Mariboru. Volovsko meso I. vrste 1 kg Din 6 do 12; meso od bikov, krav in telic Din 4 do 6; telečje meso I. vrste Din 10 do 12; telečje meso II. vrste Din 6 do 8; svinjsko meso sveže Din 8 do 16.

Tiger pod pisalno mizo.

V Ganjam okrožju v angleški Indiji raztrgajo tigrin pantri letno najmanj 400 oseb. Domačini po teh džunglah so uverjeni, da živi duša raztrganega dalje v telesu tigra ali pantra. Zver ustreliti, pomeni v očeh Indijcev toliko, kakor zakriviti drugič smrt sorodnika ali znanca. Sorodniki onega Indijca, ki je postal žrtev zveri, sporočijo šele dolgo po nesreči krvavi slučaj. Nobeden od domačinov pa noče pokazati belemu človeku kraja, kjer se je odigrala žalostna igra, da bi ne šel in ustrelil živalskega kroloka.

Očividec, ki je preživel 10 let v indijskih džunglah kot predstojnik gozdarske uprave, je objavil pred kratkem tale doživljaj s kraljem džungle — tigrom.

»Dospel sem s tovarišem v Iskagundum, kjer je dvosobno uradno poslopje iz ilovice in pokrito s slamo. V teh nezgodno vročih krajih je mogoče pregledovati uradne knjige le od zjutrajnega svita do poldne in na večer. Med opoldanskimi urami se poskrijejo celo domačini pred vročino.

Drugega dne proti večeru, ko sem se mudil v omenjenem kraju, je nastala nevihta, ki je onemogočila vsako delo

zunaj na prostem. Zgodaj je legla tema na zemljo, s tovarišem sva se potegnili vsak v svojo sobo, da bi pregledovala uradne zapiske ob svitu petrolejke. Moja pisalna miza je bila blizu vrat. Zato pljen v delo, sem naenkrat začutil v nosu oster vzduh. Ko pogledam proti vratom, mi je zastalo skoro srce od groze. Velikanski tiger je bil od mene oddaljen komaj za laket.

Vsaka sekunda je bila zame za celo življenje odločujočega pomena. Bilo mi je pri srcu kakor miški, katera ne more uteči mački. Z obupno naglico sem se pognal skozi odprta vrata, jih še zaklenil, nato sem se zgrudil od prestane strahu. Tri metre proč v drugi sobi je delal mirno pri pisalni mizi moj tovariš. Toliko sem si le opomogel, da sem obvestil o groznem obisku prijatelja, ki je sklical služinčad in gozdarje.

Kaj je bilo storiti? Tudi najbolj drzen lovec na tigre bi se ne upal postaviti razjarjeni zveri v bran v ozki sobi. Zabarikadirali so okna ter vrata in nato odprli duri le toliko, da je lahko gozdar vsaj nekoliko polukal skozi odprtino v sobo, v kateri je še vedno brlela svetiljka. Šele po skrbnem ogledovanju je zapazil, da leži tiger mirno pod pisalno mizo in maha jezno z repom. Nato smo zaklenili vrata, izrezali v nje luknjo in skozi to je oddal gozdar strel v zver. Komaj se je razblinil pok, je odmevalo iz sobe nepopisno premetavanje mize, omar, stolov in sploh cele opreme. Petrolejka je padla na tla in ugasnila brez eksplozije.

Po kakih desetih minutah pa je postalo v sobi vse zopet tiho. Odprli smo previdno nekoliko vrata, a nismo videli ničesar, ker je bilo temno kakor v rogu. V očigled težko ranjenemu tigru vrata čisto odpreti, bi bila blaznost in gotova smrt. Sklenili smo, da bomo pogledali v sobo skozi luknjo, katero bomo napravili skozi strop. Načrt smo tudi izvedli. Skozi odprtino na stropu smo spustili v izbo gorečo leščebko in ob svitu smo videli, da leži v kotu tiger nepremično. Radi previdnosti je oddal

gozdar še en strel in šele nato so se upali nekateri možje v sobo.

Preiskali smo ubito zver, bila je tigra, in dognali, da je bila pred dnevi že ranjena od strele v trebuh, kjer je že bilo vse zgnojeno in bi bila vsaka druga žival že davno poginila. Omamljena od notranjih bolečin je poiskala tigra zatočišče pred nevihto. Njene bolečine so morale biti tako silovite, da se ni zbal niti luči, ampak si je le hotela poiskati prostor, kjer bi bila poginila na suhem.

Selnica ob Dravi. Oživila je zopet narava. Toplo spomladansko solnce ograva sleherno bilko, ki mu vrača hvaležno s proli nebu se dvigajočo glavico. In z življenjem narave je oživelo in se prebudilo iz spanja tudi življenje naše »Čitalnice«. Napolnjuje se zopet društvena dvorana z mladino polno moči in nad. Prvi in glavni znak dela je, da zopet redno posluje knjižnica vsako nedeljo in praznik po poznih sv. maši. Nabavila si je precejšnje število novih knjig, ki so izšle v raznih zbirkah. Zato prav vljudno vabimo vse prijatelje dobre knjige, da segajo v obilnem številu po njih! Izobrazimo si srce in um! Da bo življenje »Čitalnice« res slično življenju narave spomladi, vsak dan lepše in bogatejše, naj bo tudi mladina »Čitalnice« vedno bolj in bolj plemenita! Na praznik sv. Rešnjega Telesa popoldne priredi »Čitalnica« našim dobrim mamcem »Materinski dan«. Na sporedu bodo deklamacije, slavnostni govor č. g. Fr. Kolenca, tajnika K. A. iz Maribora, in krasna igra s petjem v štirih dejanjih »Dve materi«. — Pridite vsi, da izkažemo hvaležnost svojim mamcem; posebno ste vabljene mamice, da vidite, kako vas ljubimo! Vstopnina 4, 2 in 1 Din.

»Slovenski Gospodar« stane:

celoletno 32 Din,
polletno 16 Din,
četrtno 9 Din.

Mož z 260 nevestami.

Višek glede sleparstva z ženitvami je dosegel ameriški varovalni agent Emanuel Tuma, ki je bil zadnje dni aretiran v okolici moravskega mesta Brno. Zaprti je priobčeval v 60 listih oglase, da išče nevesto. Izdal se je za inženerja in višjega uradnika. Na objavljene oglase je prejel 260 ženitvenih ponudb. Med ponudnicami so bile tudi poročene žene, ki so se že ukvarjale z načrti ločitve in ponovne poroke. Ko je obiskal Tuma zopet eno od svojih »nevest«, ga je zadela usoda. Nevesta mu je že bila posodila 10.000 češkoslovaških kron. Ker pa je že bil Tuma v okraju ome-

Januš Golec:

Trojno gorje.

Ljudska povest o trojnem gorju slovenskih in hrvaških pradedov.

21

(Dalje.)

Nič boljša nego po drugod je bila posmrtna usoda na kugi pomrlih v spodnjih krajih. Grajska oblast in ljudje so se tolažili v mesecih grozne kužne košnje, da bodo že pozneje prenesli kosti nesrečnih žrtev v blagoslovljeno zemljo. Marsikaj se v nevarnosti ter stiski obljudi, na kar pozneje človek tako rad pozabi. Za kosti kužnih mrličev se ni nikdo zmešnil. Veliko je bilo, če se je orač na njivi ognil groba s plugom, navadno pa so orali kar po stari navadi. Izorane kosti so zložili kje ob robu njive, da so strašile po dnevi in posebno še v nočeh. Ema je komaj pregovorila škofove oskrbnike, da so razpisali nagrade v denarju in vinu vsem onim, ki bodo po poljih zbrane človeške kosti lepo prepejli na pokopališča, kjer bodo blagoslovljene in pokopane v skupne grobove. Denar in vi-

no sta vlekla in le na ta način so prišli na kugi pomrli tudi do počitka v blagoslovljeni zemlji.

Mnogokje ob Sotli naletimo na skupino njiv, ki se imenujejo »grobščice« ali »grobļje«. Na grobljah pravijo polju od vasi Dolnja Buča do gozdička pred župno cerkvijo Sv. Petra na Bučah. Tukaj sta izkopala kosti okužencev z drugimi pomagači doljnobučka kmeta Kostajnske in stari Gnus. Gnus se je bil naluckal ob tej priliki grajskega vina. Vsled starosti in preobilne pijače ga je zadela pri pogrebnem opraviilu kap, da je padel mrtev po mrljskih okostjih. Ljudje so zavpili prestrašeni na ves glas in odbežali v trdni veri, da je oplazila kuga starca. Ob robu njive je bila kravja vprega, s katero so odvažali kosti na Buče na pokopališče. Nikdo se ni več zmenil za mrtvega Gnusa, ne za od gladu mukajoči kravi v jarmu. Živali sta odveleli zavrti voz v gozdič, zadeli ob drevo in poginili od gladu. Bolj ko sta mukali kravi od gladu bolj je bilo celo okolico strah, da drvi v kraj kuga, na katero so bili ljudje jedva nekoliko pozabili in si opomogli od neizprosne morije. Šele po celih tednih za opisanim dogodkom,